

ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΩΝΑ

— Καλλίτερα νά πέθαινα,γιατρέ, παρ' ότσι σημαδεμένος !
Και έγυριζεν ό λοχίας στο στενόμακρο κρεβάτι του, κί' ετρί-
ζανε τά σίδερα τής κλίνης. Ήταν ένας τετράψηλος λεβέντης και
γιομάτος, μέ μιá νόστιμη άνδρική μορφή, που ό ήλιος τήν ελεγε
ξεροκοκκινίσει, σάν καρβέλι σιταρένιο. Τόν έπονούσε κανέναν ή
καρδιά, νά βλέπη τέτοιο
σώμα, μεστό από ζωή,
νά κοιτεται στο στώμα,
νά δέρνεται και νά χα-
ροπαλαίη ! Γύρω - γύρω
στά άλλα τά κρεβάτια,
τρεις-τέσσαρες άλλοι, εϋ-
ζωνοι και αυτοί, πληγω-
μένοι, μέ φασκιωμένα τά
χέρια και τά πόδια τους,
έμεναν άκίνητοι και σιω-
πηλοί, σάν καταπτοημέ-
νοι από τού λοχία τον
τό πέσιμο, βουβοί από
τήν συμφορά του, τήν με-
γάλη.

Μιά όβριδα τού έσπασε τó χέρι...

σα, σάν νά έσκυβαν πρωί-πρωί, διά τούς
πληγωμένους νά ρωτή-
σουν, και τά σπουρήτσια θεριμανθέντα από τó
ζωογόνο φως, έ-
ταίβιζαν μέ μιá τρελλή χαρά άπ' έξω.

— Άίντε ήλιος, ήλάκης σήμερα, ειπεν
ό λοχίας, παραπονούμε-
ος, κί' έγώ νά είμαι στο κρεβάτι ! Δέν
Τρουπήσανε τά κόκκαλά μου πειά ! Σάν
τήν λεχώνα τόσες μέρες. Βρέ Τσατσα-
ροϋλα κί' εκάλεσεν έναν ευζωνο, χαλαίνον-
τα ακόμα από τó τραύμα—γιά δός μου τόν
καθρέφτη μου,μωρέ !

— Περραστικά άμα γίνονται,λοχία μου,
και όλα λησιμονούνται !

Τού ειπε μιá λευκή και κρούα, σάν για-
ουρτι μέ ζάχαρι, νοσοκόμος που έμπηκε...

— Παρηγοριά στόν άρρωστο, όσο νά
βγή ή ψυχή του, ειπεν ό λοχίας μεδιών
πικρά και ξανάπυσε στο στώμα.

— Άχ ! Τούτο τó κρεβάτι θά μέ
φάη !...

Κί' έπειτα έγειρόμενος μέ κάποιο πεί-
σμα.

— Σακάτης δέν τήν θέλω τή ζωή.Καλ-
λίτερα τó έχω νά πεθάνω.

Και παρεδόθη εις κάποιον ρεμβασιμόν, κυττάζων τήν ήλιακήν
άκτινα, μέσα εις τήν όποιαν ιριδίζαν μυριάδες μικροσκοπικόν μο-
ρίων, σάν σμήνη κόσμου παλαιού και ώραιού, ψυχίτσες χρυσοκόκ-
κινες, χρυσοπράσινες, κί' όλόχρυσες και άσημαγάλαζες και βυσσι-
νιές, πραγμάτων, προσώπων, και καρτών και άναμνήσεων που έχό-
ρευαν στά μάτια του, τόν αιώνιον τής ζωής χορόν, τής φθοράς
και τής άθανασίας !...

Ήταν ένα παιδι από τά μέρη τής Καρδίτσας, λοχίας τών ευζώ-
νων, Κολώνας τ' όνομά του. Οί ευζωνοι, που σάν άρχαιοι Έλλη-
νες άγαποϋν τά ώραία σώματα, κλαίγαν όταν τόν ειδαν νά πέφτη,
νά γαρμίζεται σάν έλατο που ξεριζώθηκε, σάν ένας Θεός, που
πέφτει...

Είχε κυτληθεί μέ σφαίρα εις τó στήθος. Μά αυτος έβαλε και
τó βουλωσαν τήν πληγή γιά νά μήν τρέχη τό αίμα, τού τήν βου-
λωσαν μέ πανάμια, σάν νά βουλώσαν πιρό βαρειλιού, που θυμωμένο,
κόκκινο, σπυρτόζο τó κρασι, ζητάει διεξοδο νά φύγη, και όρθιος,
σάν κυπαρίσσι λυγερό, έτραβήξε πάλι έμπρός, φωνάζοντας και τούς
λοιπούς ευζώνους, νά τόν άκολουθήσουν:

— Άπάνω τους, παιδιά ! Μαζί μου, παλληκάρια...

Δέν εκάμε βήματα πολλά, και μιá όβριδα τού συνέντριψε τó χέρι...
Έπεσεν ό Κολώνας κατά γής, οι ευζωνοι μεθυσμένοι από τó
κόκκινο τής μάξης τó μεθύσι, τρελλοι, άβάσταγοι από τήν όρμή,
τόν δρσασκελούσαν και περνούσαν σάν σίφουνας, που στροβιλίζεται
και ξεριζώνει και θερίζει, και γιά μιá στιγμή βροδήσαν επάνω
στο φιλό, τ' άπάτητο βουνό, πηδώντες από κοτρώνι σέ κοτρώνι,
σάν άρχοκάτσικα, τουφεκίζοντας και κυνηγώντας Τούρκους.

Από εκει, άλλη διαταγή τούς έστειλε σέ άλλο μέρος μακριά,
και έτσι έμεινεν ό λοχίας κάτω στή βουνοπλαγιά, μέσα στά ματω-
μένα χορταράκια, που έφρισσαν, θαρρείς, από τά βογγητά και τούς
άναστεναγμούς εκεινων που πεθαίναν.

Κανέναν δέν ήρθε γιά νά τόν σηκώση από εκει, και έμεινε δυό
μέρες, σερόνόμενος μέσα σέ χαράδες και κρημονούς, γιά ναύρη τó

νοσοκομείο. Έκει άπάντησε και άλλους πληγωμένους, σάν κί' αυ-
τόν, στο αίμα βουτηγμένους, και άλληλοστηριζόμενοι έφθασαν σ'
ένα δρόμο, όπου τούς βρήκαν κάτι έφοδιοκομποί και τούς έπήγαν
στο νοσοκομείο. Τόν Κολώνα που ήταν λαβωμένος πειó βαρειά,
τόν πήγαν εις τήν Βέρροια. Οί γιατροί τού Αιγυπτιακού Σταυρού,
έβαλλαν τά δυνατά τους νά τόν γιάνουν... Μά ή πληγή του, ήτανε
αγιάτρευτη... Κί' ένα πρωί τού ειπανε, πός θά τού κόβανε τó χέρι,
γιάτι άνεπτύχθη «τέτανος», που άργησε νά έλθη στο νοσοκομείο...

- Δέν μέ σκοτώνετε, καλλίτερα, γιατρέ.
— Όχι... Χρειάζεσαι νά ζήσης...
— Σακάτικη ζωή, έγώ δέν θά τή ζήσω !...

Και όμως μετά τήν έγχειρίσιν ήταν πλέον ήσυχος και όμιλούσε
μέ τούς γιατρούς και μέ τούς νοσοκόμους και έλεγε λόγια καλά,
στούς άλλους τραυματίας τούς ευζώνους... Μόνον όταν ειδε, ότι
τό ένα χέρι τούλειπε, ειπε μέ μιá άπόφαση εις τόν γιατρό :

— Έγώ νά τó ξέρης, θά πεθάνω... Τώρα καθώς κατήντησα,
δέν πρέπει πειά νά ζήσω.

— Αό σέ πάρομε στήν Αίγυπτο.

— Πάρε με, γιατρέ, εάν μέ βρής... Μά δέν θά μ' ευρης... Οά
πεθάνω.

Ποτέ δέν ήτανε τόσο χαρούμενος... Έλεγε τού κόσμου τά άσεται
και μόνον όταν τού έλεγαν γιά τούς φαντάρους, συνοφρουούτο και
έστρεφεν άλλου τó πρόσωπό του...

- Δέν εινε άνθρωποι αυτοί ! Αυτοί εινε γιά κόττες...
— Καμπίσοι...

Τήν ήμέραν εκείνην μεγάλη κίνηση εις τó Νοσοκομείο. Τό
ειχεν έπισκεφθεί ό Βασιλεύς και ήθέλησε πρώτα νά πάη στους
ευζώνους. Τά άφελή κεφαλάκια έβγήκαν από μέσα από τις κου-
βέρτες των, νά ιδούν τόν βασιλιά τους, και σάν νά ντραπήκαν, γιάτι
θά τούς ευρίσκεν έτσι έαπλωτούς, θελήσαν μέ πόνους, διαγκώναν-
τας τά χείλη των, νά σηκωθούνε. Ό Κολώνας άνεκάθησε σφιγγων
τά χείλη του νά μήν άναστενάξη. Μά ή νοσοκόμος τους καθήσαν.

— Δέν κάνει νά σηκωσете παιδιά. Θ'
άνοιξουν ή πληγές σας...

— Μά θάρη ό Βασιλιάς. Εινε ντρο-
πή μεγάλη...

— Όχι, δέν εινε τίποτε !. Σεις πλη-
γωμένοι εισθε. Σαπλωθήτε ήσυχα... Ά,
ά, ά, ά, μπράβο σας, παιδιά μου...

— Ό Βασιλεύς τούς έχαρέθησε.

— Σάς ευχαριστώ, τούς ειπε, γιά ότι
έκάματε διά τó Έθνος και έμέ.

Και πλησιάζων τόν Κολώνα.

— Άίντε νά γείνης γρήγορα καλά, νά
ιδής τήν Σαλονίκη.

— Τήν πήραμε ;

— Σέ λίγες μέρες, θά εινε πειά δική
μας.

Τού τραυματία τά μάτια έβουρκάσα-
νε. Έπιασε τó χέρι τού Βασιλιά και τó
φιλήσε θερμά και ρουφηχτά.

— Βασιλιά μου, και στήν Άγια Σόφια. Έγώ δέν θάμια... Δέν
ειμί άξιος νά νά πολεμήσω πειά... Κάπου θά πάω... Θά φύγω...
Μακριά... Δέν θά μέ ξαναδούν τά ευζωνάκια...

Τό ειπε, θαρρείς, και τώκαμε... Έχειροτέρους κάθε ήμέρα ή
κατάστασις του, ώχρανθή
και έλυωνε σάν τó κερί.
Μά κρατούσε περήφανα έ-
πάνω τó κεφάλι του και
έλεγεν άσεται στους ευ-
ζώνους. Οί γιατροί εξα-
μαν ότι άνθρωπίνως δυνα-
τόν διά νά τόν σώσουν,μά
ό θάνατος, όσο πήγαινε
και ό λοχίας
άφαιρείτο, ώρες - ώρες,
κυττάζοντας τó ταβάνι, μέ
μιαία άπλανή, σάν κάτι ν'
άνοιγότανε εκει, σάν κά-
ποιος άλλος κόσμος...

— Άγγελοκρουχτηκε...
ψιθύριζαν οι ευζωνοι. Κρί-
μα στη λεβεντιά του... Τέ-
τοιο κορμι νά τó φάη ή
μάυρη γή. Γι' αυτό όλο
και άντρεϊεύει. Και τί δέν
εφαγ' ή άχόρστγη...

Αιφνης σάν νά συνήλ-
θεν ό λοχίας.

— Βρέ Τσατσαροϋλα ; Τό
πλάτανον, που μαράβηκε ;

Τό θεμάσαι εκεινο τó τραγούδι τού

πλάτανον, που μαράβηκε ;

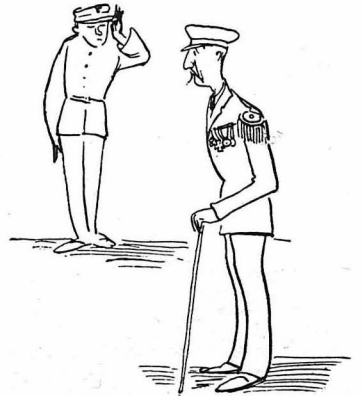
Τό θεμάσαι εκεινο τó τραγούδι τού

πλάτανον, που μαράβηκε ;

πλάτανον, που μαράβηκε ;

Ή νοσοκόμος τράβηξε τις κουρτινες

*Εκαμεν έπισκεψην ό βασιλεύς

*Τ' έχεις, καθήμενε πλάτανε ;
και υτέχεις μαραμένος,
δίχως νερό, δίχως θροσιές*

Τό ήξευρα ό μαυρος, μά τώρα τό λησμόνησα... Τό ειπα. 'Ετούτο τό κρεββάτι θά μέ φάη !

Και έβουθίσθη εις τήν άγωνία πάλι, στους κόσμους τούς άόρατους πού έβλεπε, στη νέα ζωή πού πετούσε ή ψυχή του.

Οι εϋζωνοι ουτε κινήθηκαν, ουτε μίλησαν, σάν νά κοκκαλώσανε εκεί, στη θέσι τους, επάνω...

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ό Κολώνας ήταν καλλίτερα όλίγο...

— Πήρε και εαστερωέι, έμουρημούσε και έπειτα, σάν νά τις έβλεπε πρώτη φορά, ρώτησε για τις νοσοκόμες :

— Τόσες όμορφες γυναίκες, γιατί τις έχετε εδώ ;

— Σου άρέσουνε ;

— Μμμμμμμ... Πολύ. "Άσπρες κι' άφράτες, σάν τό φρέσκο τό τυρί... Και περιποιητικές, κι' ευγενικές, καλές σάν άγγελοι, γιατρέ μου...

— Αυτές τις έχουμε, του ειπεν ό γιατρός, νά σάς κάνουνε καλά και έπειτα νά σάς τις δώσουμε γυναίκες...

Κούνησε τό κεφάλι του και έμειδιάσε μέ πίκρα:

— Είμαστε τόσο πολλοι ήμεσι όι εϋζωνοι... Ούτε ένα «μπουκοϋνι», δέν πέφτει στον καθένα... Και έπειτα πού ζουν στα "Άγραφα, αυτές ;... Θά τις μαράνη ή κακοζωή κι' ό πάγος, σάν λουλούδια...

Και σάν μιλώντας μέ τον εαυτό του :

— Δέν πρόφθασα ό μαυρος να παντρευτώ και νά χαρώ κι' εγώ γυναίκα...

Τό πρωί πάλι ό ήλιος ό χρυσός του έκρουσε τό τζάμι και έρριξε επάνω στην κουβέρτα του πλατεία χρυσή άκτίνα. Πάλι ή φρεσκοπράσινε κορφή τό κροφυκτώσαν, πάλι τά πουλάκια άλλησαν, σάν νά κυλούσανε διαμάντια... Τό θάλπος της καλής ήμέρας όλους τούς έξωσούνησε κορδωμένη, ρορονίζουσα, με σηκωμένη την ουρά, σε άσάλινη καμπύλωσι ζωής και σφρίγγου, έμπήκεν ή γάτα μέσα εις την αίθουσα και πήδησε επάνω στον Κολώνα, στο μέρος πού τό ήλιακόν φως, πυροπολούσε την φλοκατή, την κατακκόκκινη κουβέρτα κι' εσήκωνε έρυθρές χερές.

— Καλώς τινε, ειπεν ό λοχίας μειδιάσας κι' ήθέλησε νά σηκωθή. "Ελα εδώ, ψιμνοϋλα... ψιμνοϋλα...

Προσπάθησε νά άνασηκωθή, αλλά κατέπεσε βαρύς εις τό κρεββάτι.

— "Αχ, δέν μπορώ ό μαυρος, δέν μπορώ !...

Στήλωσε επάνω ψηλά τά μάτια του και έμεινεν έτσι σάν χαϊνός.

— Κατακαϋμένα έλατα, ψιδύρισε.

Και έπειτα έστράφη στους εϋζωνους.

— Παιδιά, έχετε γειά... Καλή πατριδα... Φεύγω.

— Τι έχεις κύρ λοχία ;

Πεταχθήκανε εκείνοι ταραγμένοι.

— Πάω τώρα πειά εγώ... Φεύγω, σάς ειπα, φεύγω...

Κ' έκλινε τό κεφάλι του, και μία γαλήνη ήμέρωσε τό πρόσωπό του, όσάν ή όμορφάδα του θανάτου νά του τό στόλισε, μέ τό τελευταίο μάτιο, του παλληκαριού στυλιδι.

Ο γάτος έτανούθη ήδονικά εις τό ήλιακόν φως, κι' έπήδησε κάτω κορδωμένος.

— "Όξω γρήγορα, δέν κάνει κοντά στον πεθαμένο...

Ένω ή ψυχίτσος, γεμάτες φώς, έπαιζαν τώρα πεύο γοργά εις την ήλιακήν άκτίνα κι' άνέβαιναν σάν μέ σκαλίτσα όλόχρυση στον ουρανό, μικρές, χρυσές, πολύχρωμες, σκόνη από ίριδα, θαρρεές, μία άλλη ψυχούλα, σάν κι' αυτές, μικρή, λαμπερή, άθώα, άτυχη νά συνοδέψουν...

Κι' άπ' έξω γλυκοκνιτάζαν τά κλαριά, κι' έτσιβίζαν, μεθυσμένα από ήλιο, τά σπουργίτια!..

Σταμ. Σταμ.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

"Όπως άνεκάλυσαν τελευταίως όι ειδικοι ό Νέος Κόσμος όνομάεται 'Αμερικη, όχι πάντως εκ του όνόματος του 'Αμερικου Βεσπουκιου, Φλωρεντινου θαλασσοπόρου έρευνησαντος την άνακαλυφθεισαν παρά του Κολόμβου ήπειρον. "Όπως έπιμένουν ουτοι τό όνομα 'Αμερικη εινε ινδικόν και προήλθε εκ των διαλέκτων των αυτοχθόνων της εν λόγω ήπειρου σημαίνει δε *«χώραν του άνέμου»*. Υπάρχει μάλιστα στην 'Αμερικη φυλή 'Εσθροδέρμων φέρουσα πρό άμνημονεύτων χρόνων τό όνομα *'Αμέρικαι*. 'Επί πλέον ό Βεσπουκιός δέν έλέγετο 'Αμέρικας, άλλ' 'Αλβέρτας. Αυτά τουλάχιστον άπεκρίνωσε τελευταίως στην 'Ακαδημian των 'Επιστημών ό 'Ιούλιος Μάρκ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

T. P.

Μία έκλεκτή 'Αθηναία της οποίας ή παρουσία θεωρείται άπαραιτήτη σε κάθε έκλεκτή κοσμική συγγέντρωσι, ή οποία έχει ως μοναδικόν προορισμόν και σκοπόν τον χορό, και συγχρόνως επιδιώκεται φοβερά σε κάθε φιλολογικήν συγγέντρωσιν' έχει και έξαιρετικήν μόρφωσιν, είναι πολύ ευμορφη, τύπος σαγηνευτικής κροελής έκτάκτως συμπαθητική, και την διακρίνει μία ευγένεια ξεχωριστή. Τελευταίως ήτο στο Παρίσι και αι τουαλέττες της φέρουν την σφραγίδα των νεωτέρων μοντέλλων.

'Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

'Η εκ Παρισίων άφιξις της έκλεκτής καλλιτέχνιδος κ. Μαρίας Βασιμακή συντελέσει εις τό νά δοθή μία διάφορη κατεύθυνσι εις τάς κοσμικάς συγγεντώσεις και νά καθορη για όλο τον ό χορός.

— Προς τιμήν της κ. Μαρίας Βασιμακή έχουν ήδη προαναγγελθή τρεις καλλιτεχνικά προσεπειδές, ή πρώτη την προσεχή Δευτέρα παρά τη κ. Μαρία Κοτοπούλη-Χέλιμ εις την άριστουργηματική έπανυλί της. "Αλλη παρά τω κ. και τη κ. Α. Μεταξά όπου θά παρενρεθ ή και πολυς 'Αθηναϊκός κόσμος. 'Επίσης και παρά τω κ. και τη κ. Λιβιεράτου.

— 'Η «κλωτήρ» της άποκρηάτικης κινήσεως όπως κάθε χρόνο έγέγνετο και φέτος στα διάφορα ντάνσιγκ όπου συνωθούντο μέχρι άσφυξίας από της 11ης μέχρι πρωϊνων ώρων, όχι μόνον ό χορεύοντες, αλλά και οι καθήμενοι.

— Και μία έπιτυχής έμπνευσις σ' ένα από τά όρειοτάτα 'Αθηναϊκά σπήτια, παρά τω κ. και τη κ. Ν. Νικολαΐδη, παρετέθη «σουπε» μέ όλιγον και έκλεκτόν 'Αθηναϊκόν κόσμον' ή πρόσκλησις ήτο άκροβώς για τό μεσονύκτιον, και κατέληξαν εκεί όσοι είχαν ρίξει μία ματιά στα κυριώτερα κοσμικά κέντρα, και τους έπεριμενε θαυμασιο κοινόφρ, άνάμμενα τζάκια, σουπε έκτάκτως έκλεκτόν και ποικίλον.

— 'Η οικοδόσποινα κομφοτάτη έφερεν τουαλέταν «Αελόγκ» από ζωρζέτ φυσικιά σε φόντο ροζ γαρνιρισμένη μέ δαντέλλα, και έδεχτο τους κεκλημένους βοηθουμένη υπό της όραισιότης θυγατρός της, ήτις έφερεν θαυμασία τουαλέταν από ροζ και άσμηνια του'λια «στύλ» σε φόντο λαμέ άσμηνιο.

— Μεταξυ των κεκλημένων ήσαν κ. και κ. Ζαρίφη τουαλέτα κομψή μαύρη, κ. και κ. Σκαναΐ τουαλέτα θαυμασία πράσινα κεντημένη άσμηνία, κ. και κ. 'Αποστολίδη τουαλέτα κόκκινη κεντημένη άσμηνία, κ. και δις Ποριώτη τουαλέτα κατάλευκη ζωρζέτ στύλ κεντημένη πέρες και στράς, κ. και δις 'Αλ. Δημητριάδη τουαλέτα όραισιότατη από μουσελίνας σε χρώμα φονταν ροζ, κ. και κ. 'Εμπειρικού τουαλέτα μαύρη στράς, κ. και κ. Ζάννου τουαλέτα σικλαμέν και άσμηνία.

— Μία συντροφιά από περόττους και κολομίνες μέ κοζέτικα μεταξωτά κοστούμια, εκόμισαν ζωρητάτην τζάζ-μπάντ και ή παρουσία τους συντελέσειν σε πανδαμόνιον κερφιού. 'Αγανωρίσαμε μεταξυ αυτών κ. και κ. Γ. θαυμασία κολομίναν, κ. και κ. Μ. Κ. ένας περόττος έξασιαύτατος, και σιλουέτα άφραστη. Τό ρεκόρ της έμορφιάς ειχε μία κολομπίνα ροζ σατέν μέ πελώριο γιακά από του'λια ροζ ή δις 'Ελζα 'Αλ. Δημητριάδη.

— Τήν παρελθούσαν Παρασκευή δεξίσιμα μαστixa παρά τω κ. και τη κ. Ζαρίφη. Παρενρεθσαν κ. και κ. Α. Λαδοπουλου, κ. και κ. Γεωργιάδη, κ. και κ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ. Λοβέρδου, κ. και κ. Φωτιάδη, κ. Βεργιοπούλου, κ. και κ. Πετριση.

— Οδδέποτε ή «Μεγάλη Βρετανία» ειχε συγγεντώσει τόσον κόσμον όσον τό τελευταίον Σάββατον της 'Αποκρηάς.

— Παρενρεθσαν κ. και κ. Μπότση μέ μαύρη τουαλέτα μέ άσμηνία κεντήματά, δις Μπότση πολύ έμορφη μέ κόκκινη τουαλέτα, κ. και κ. Α. Μιχαλακοπούλου βερ άμάν, κ. και κ. Δ. Λοβέρδου όραισιότατη μέ κίτρινη τουαλέτα, κ. και κ. Νικολαΐδη ροζ και άσμηνιο κεντήμα, κ. και κ. Χωρέμη βιέ-ροζ, κ. και κ. Μαλαμίδη μωβ τουαλέτα, δις Φιλικού ροζ, κ. και κ. Σ. Πεσματζόγλου γκρι, κ. Κασδαγλή μέ κόκκινα, κ. και δις Δεμερτζή μπροντώ τουαλέτα, δις Καλλεργή γκρι-μπλέ. Λευκές περλε όι τουαλέττες των κ. κ. Σ. Σταϊκού, Λιβιεράτου, 'Ανδριτσάκη, 'Αφεντούλη, κ. και κ. Χ. Σκουζέ τουαλέτα βελουδένια, κ. 'Εντου Λευκά, Δες Μεζικη μέ μπλέ και κίτρινα. Δις Κουλουμβάκη στύλ-ροζ, κ. Μπότση κόκκινα κ. Δρούλια άσπρο ζωγραφισμένο ροζ, κ. Α. Σταθάτου άσπρο λαμέ, κ. και κ. Καραπάνου μαύρη, κ. και κ. Θ. Παπαγιαννοπούλου μέ λαμέ χρυσή τουαλέτα, κ. και κ. Κρίνου μαύρη, κ. και κ. Ψιακή ροζ.

'Η Μονταίν